

Univers infinit i misteriós

Un relat de: [sico.fons](#)

Mire la seua cara de nineta blanca com la porcellana i pense que, realment, és una dona ben atractiva. Des de la meua posició, els seus ulls de llargues pestanyes semblen fitar-me, no sé si amb desig, amb indiferència o amb ràbia. El seu cos comença a moure's rítmicament i molt a poc a poc. Té uns pits joves i delitosos, una cintura estreta que pareix feta expressament per a ser abraçada i un melic rodonet i petit que, sense comprendre massa bé

per què, em sembla allò més bonic de tota la seua persona.

Incrementa el ritme dels seus moviments. Uf! És genial! M'agrada. M'agrada massa. He de pensar, he de racionalitzar el nostre acte, he de distraure'm. Pega uns saltets que si ho analitzem bé, els podríem qualificar de graciosos, quasi còmics. És com si estigués muntant a cavall. A l'espanyola. A l'anglesa. Al pas. Trotant. A galop. A galop tirat! Uf, uf... sí... així...

no, massa prompte. He de pensar, he de pensar...

Ella segueix incrementant el ritme dels seus moviments i se subjecta del meu tòrax amb les mans, com si tingués por de perdre l'equilibri i esmunyir-se cap avall, cap al sòl. Les seues manetes... blanques, suaus, delicades... acaricien la meua cara, els meus llavis, les meues parpelles, el nas, les orelles, els cabells. Ara gemeca i segueix saltant a més velocitat encara. Sí, sí... més, més... que bo, que bé... pensar, distraure'm, encara és massa aviat. Em fa efecte que salta com si tinguera

un moll davall del seu cos. Boing, boing, boing...

Ara sóc jo qui subjecta els seus malucs amb força. Les meues mans recorren i acaronen la seua cintura, els seus braços, el coll, la seua cara de nineta blanca com la porcellana. Ah, oh... No! Pensa, pensa! Observe els seus pits que s'hi belluguen amb moviments ràpids i nerviosos. Em semblen unes mamelles amb vida pròpia. Boing, boing, boing... No, no! això m'excita més encara. Pensa, distrau-te. Compta. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, huit, nou...

Recorde com una estona abans, romaníem asseguts en la taula d'aquell pub, i xerràvem i ens rèiem i ens adonàvem que érem dos éssers molt afins i que, potser, sempre ens havíem atret, sempre ens havíem estimat. Llavors ella va

deixar caure la seua mà damunt la taula, prop de la meua i jo li la vaig acariciar amb suavitat i ens vam quedar, immòbils, mirant-nos els ulls de fit a fit. Aquells ulls... Els seus ulls negres de llargues pestanyes que em van paréixer finestres que conduïen a un univers infinit i misteriós. Per què no ens havíem atrevit mai a mirar-nos així? Per què les persones som estúpides tan sovint?

Arf, of, uf... sí, més ràpid, més ràpid, ella ara m'ha agafat les mans. Quatre mans unides amb força. Ens mirem, ens fitem. Quatre ulls aguantant dins del mateix univers infinit i misteriós. Sí, sí, oh... els nostres gemecs es converteixen en crits. Cridem, cridem, sí, oh, aaaaah...

...mmm, buf... què bé... ja està.

Els dos alhora... Ha estat genial... Ho hem de tornar a repetir un altre dia...

I ella ha tingut també un orgasme ben fort... Els seus ulls miraven el sostre de la cambra... com si hi cercara l'entrada al nostre... el nostre univers infinit i misteriós...

La seua cara palesava un plaer molt intens... O... o haurà fingit? No, no crec. O sí?

Aquesta és una de les més recurrents obsessions de la majoria dels homes. Nosaltres no podem simular-ho, atesa l'evidència ben visual i palpable del nostre orgasme. Però elles sí. Caram, si ho ha fingit, hauré de reconèixer que és una bona actriu. Redéu, quins crits i convulsions!

Però no, no crec que ho haja fingit, donada la morbositat que m'imagino donarà a qualsevol dona, el fet de gitar-se amb el millor amic del seu home.